ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Πολιτική Έφεση Αρ. 304/2016

20 Ιανουαρίου, 2026

[Γ.Ν. ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Α. ΔΑΥΙΔ, Δ/ΣΤΕΣ]

G.V. WASHMAN LTD

Εφεσειόντων

ν.

ΣΤΕΛΙΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΙ ΛΤΔ

Εφεσίβλητων

.....

Π. Μπενάκης, για τους Εφεσείοντες
Τζ. Τουμαζή (κα) για Σκορδής, Παπαπέτρου & Σία ΔΕΠΕ, για την Εφεσίβλητη

Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από το Δικαστή Γ.Ν. Γιασεμή.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.: Οι ενάγοντες, στην αγωγή αρ. 559/2009 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, είχαν συνάψει συμφωνία με τους εναγόμενους, για την πώληση σ' αυτούς συγκεκριμένων αγαθών. Αφορούσαν υλικά τα οποία θα χρησιμοποιούντο στην ανακαίνιση των γραφείων των τελευταίων. Η συμφωνία πώλησης, ήταν μερικώς

γραπτή και μερικώς προφορική. Σε μεγάλο δε βαθμό, η καταβολή του τιμήματος θα γινόταν με πίστωση, όπως και η πληρωμή της αμοιβής των εναγόντων, για τις εργασίες που είχαν αναλάβει για την ανακαίνιση των γραφείων των εναγομένων.

Στην πορεία, υπήρξαν αναπροσαρμογές σε σχέση με την εκτέλεση του έργου, οπότε, ανάλογα, οι ενάγοντες προσάρμοσαν και την κατάσταση λογαριασμού που είχαν ετοιμάσει σχετικά, παραθέτοντας σε αυτή μαζί με τα αγαθά που πώλησαν και τις υπηρεσίες που πρόσφεραν στους εναγόμενους. Το εν λόγω έγγραφο, ημερομηνίας 24.11.2008 αναφέρει ως οφειλόμενο το ποσό των €9.515,54.-. Οι εναγόμενοι παρέλειψαν να το καταβάλουν και έτσι οι ενάγοντες, στις 13.02.2009, κίνησαν εναντίον τους την προαναφερθείσα αγωγή. Οι εναγόμενοι, πέραν της υπεράσπισης τους, πρόβαλαν και ανταπαίτηση, αξιώνοντας αποζημίωση για κακοτεχνίες, στο ποσό των €7.952,48.-. Δεδομένης, ειδικά, της αμφισβήτησης της απαίτησης, το Δικαστήριο, μετά από ακρόαση δικαίωσε τους ενάγοντες, εκδίδοντας απόφαση υπέρ τους και εναντίον των εναγομένων για το πιο πάνω ποσό, ενώ απέρριψε και την ανταπαίτηση των τελευταίων ως μη αποδειχθείσα. Τούτο, όπως διαπίστωσε, ως αποτέλεσμα της γενικότητας και της ασάφειας της προσφερθείσας, σχετικά, μαρτυρίας.

Οι εναγόμενοι, με την υπό εξέταση έφεση, ως εφεσείοντες, πλέον, αμφισβητούν την ορθότητα της απόφασης του Δικαστηρίου υπέρ των εναγόντων, εφεσιβλήτων. Με πέντε λόγους που προβάλλουν, ουσιαστικά, αμφισβητούν την ορθότητα της αξιολόγησης του Δικαστηρίου, σε σχέση με διάφορες πτυχές της

μαρτυρίας που προσέφεραν οι μάρτυρες των εφεσιβλήτων, καθώς, επίσης, τα συναφή του ευρήματα. Παρεμπιπτόντως, μαρτυρία πρόσφεραν και οι εφεσείοντες.

Εν πάση περιπτώσει, στο πλαίσιο της έφεσης, οι εφεσείοντες, κατ΄αρχάς, εισηγούνται ότι το Δικαστήριο λανθασμένα δεν προσδιόρισε και δεν εξέτασε τους ουσιώδεις ισχυρισμούς των διαδίκων, με αναφορά στις αντίστοιχες έγγραφες προτάσεις, περιλαμβανομένης της ανταπαίτησης τους. Στη συνέχεια, αιτιολογούν την πιο πάνω θέση, αποδίδοντας στο Δικαστήριο ότι δεν αξιολόγησε ορθά τη μαρτυρία, με αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε λανθασμένα ευρήματα όσον αφορά επιμέρους ζητήματα. Σημειώνεται πως, όμοια είναι η προσέγγιση των εφεσειόντων σε σχέση και με τους πέντε λόγους έφεσης. Εν ολίγοις, επικρίνουν ως λανθασμένο τον τρόπο αξιολόγησης από το Δικαστήριο, της μαρτυρίας και, εν τέλει, την ορθότητα των ευρημάτων του, επί των γεγονότων. Δεν εγείρονται με την έφεση οποιασδήποτε νομικής φύσεως θέματα, για το λόγο, προφανώς, ότι δεν προέκυψαν τέτοια με την απόφαση του Δικαστηρίου.

Ο τομέας στον οποίο οι εφεσείοντες εστίασαν την προσοχή με την έφεση τους, δηλαδή, να προσβάλουν την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης, αποκλειστικά σε σχέση με τον τρόπο αξιολόγησης από το Δικαστήριο της μαρτυρίας, είναι ιδιαίτερα απαιτητικός. Δύσκολα μπορεί να ανατραπούν τα ευρήματά του, ειδικά, για το λόγο αυτό. Το θέμα απασχόλησε επανειλημμένα τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, μεταξύ άλλων, στην υπόθεση ***Ζερβού κ.α. ν. Τράπεζα Κύπρου Δημ. Εταιρ. Λτδ, (2011) 1 Α.Α.Δ. 2192,*** όπου στη σελίδα 2201 αναφέρονται, σχετικά, τα ακόλουθα:

> «Αποτελεί θεμελιωμένη νομολογιακά αρχή, ότι η αξιολόγηση της μαρτυρίας αποτελεί έργο του πρωτόδικου δικαστηρίου, το οποίο είναι σε πλεονεκτικότερη θέση να παρακολουθεί τους μάρτυρες. Το Εφετείο διατηρεί ευχέρεια επέμβασης μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν τα συμπεράσματα του πρωτόδικου δικαστηρίου για την αξιοπιστία των μαρτύρων, είναι εξ' αντικειμένου ανυπόστατα ή δεν είναι ευλόγως επιτρεπτά ή είναι αυθαίρετα ή διαπιστώνονται αντιφάσεις ουσιαστικής μορφής, που τα καθιστούν λανθασμένα (βλ. ***Τσιαττές ν. Kokis Solomonides (Cartridges Industries) Ltd (2009) 1(Β) Α.Α.Δ. 974).*** Επίσης η κρίση του δικαστηρίου επί της αξιοπιστίας δεν πρέπει να απορρίπτεται με μόνο την εξωτερική εντύπωση του προκαλεί ο μάρτυρας, αλλά θα πρέπει να τίθεται στη βάσανο της αξιολόγησης του περιεχομένου της (βλ. ***Γεώργιος & Σπύρος Τσαππή Λτδ ν. Πολυβίου (2009) 1 Α.Α.Δ. 339)***. Όπως επισημάνθηκε στην ***Αθηνής ν. Δημοκρατίας (2008) 2 Α.Α.Δ. 256,*** όταν αναφερόμαστε στη βάσανο της αξιολόγησης του περιεχομένου της μαρτυρίας, εννοούμε κατά κύριο λόγο τον έλεγχο «με τη βάσανο της λογικής και την ανθρώπινη εμπειρία ως προς την αναμενόμενη φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων της ζωής».

Στην προκειμένη περίπτωση, δεν έχει καταδειχθεί από τους εφεσείοντες να συντρέχει οποιοσδήποτε από τους λόγους που αναφέρονται στο πιο πάνω απόσπασμα, ώστε να δικαιολογείται η παρέμβαση του παρόντος Δικαστηρίου, στα ευρήματα του εκδικάσαντος Δικαστηρίου, στη βάση ότι υπάρχει σφάλμα στην αξιολόγηση της μαρτυρίας. Επιπρόσθετα, σημειώνεται πως ουδεμία παραπομπή γίνεται στο πρακτικό που τηρήθηκε από το Δικαστήριο κατά τη δίκη, προς το σκοπό να καταδειχθούν λάθη και αντιφάσεις στις οποίες αυτό έχει υποπέσει κατά την αξιολόγηση της μαρτυρίας και της κατάληξής του, ως προς τα ευρήματα. Ό,τι διαπιστώνεται, είναι πως οι λόγοι έφεσης είναι γενικοί και αόριστοι, ακριβώς, αφού δεν παραπέμπουν σε σχετική μαρτυρία από το πρακτικό του Δικαστηρίου, προς το σκοπό αιτιολόγησης τους,

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση δεν μπορεί να επιτύχει και απορρίπτεται. Επιδικάζονται έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων και εναντίον των εφεσειόντων, τα οποία καθορίζονται στο ποσό των €1.700.- πλέον Φ.Π.Α.

Γ.Ν. ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.

Α. ΔΑΥΙΔ, Δ.

/γκ